

Božično drevesce.

Par dni pred Svetim večerom je stal Ivan na hišnih vratih in je gledal zamišljeno na zasneženo cesto. Hudo mu je bilo. Jutri je že Sveti večer; povsod se bo veselilo staro in mlado darov in razsvetljenega božičnega drevesca. Le on, Ivan, ne more biti vesel. Kako bo ta večer preživel s svojo mamico, ki je že nekaj mesecev vdova, in s svojim malim bratcem! Prejšnje leto ni poznal teh skrbi. Tedaj je živel še njegov dobri oče, tedaj še ni bilo krvave vojske. Četudi ni bilo veliko, malo božično drevesce in nekaj skromnih daril je pa le bilo. Letos pa o vsem tem nič. Očeta je zadela v prvih vročih bojih na galiških poljanah sovražna krogla, in uboga družina je izgubila svojega skrbnega rednika. Mamica je morala odslej ves dan trdo delati, če je hotela preživiti sebe in svoja dva otroka. Kako potem misliti na božično drevesce? Najbolj se je pa smilil Ivanu mali bratec. Veselil se je že tedne božičnega večera in povpraševal skoraj vsak dan, če mu pošlje tudi letos Jezusček božično drevesce z darili kakor lansko leto.

Ko zre Ivan, globoko potopljen v misli, v biserno, v solncu blestečo se snežno odejo, prikašlja mimo Tinek, star invalid. Za seboj vleče z božičnimi drevesci obložene sanke. Starček, ki je videl Mantovo in druga cvetoča italijanska mesta in je prelival ondi svojo kri, si je izkušal povišati svojo borno pokojnino s postranskimi zaslužki. Božični teden je kupčeval z božičnimi drevesci. V trenutku so minile Ivanu otožne misli, ko je videl prihajati starčka. Smilil se mu je starček. Urno je stekel na cesto in mu je pomagal riniti sani. Z združenimi močmi je šlo vse hitreje naprej.

Pred zelo gosposko hišo se oba ustavita.

»Prav lepo se ti zahvalim,« reče starček uslužnemu dečku. »Če imaš čas, pa mi pomagaj še naprej; dal ti bom za praznike dvojačo.« V Ivanovih očeh je veselo vzplamtelo. »Rad, rad, Tinek,« odgovori. »Če mi pa že hočete kaj dati, vas pa prosim, dajte mi eno drevesce — sem z najmanjšim zadovoljen.«

»Dobiš ga,« de Tinek, »in še par krajcarjev povrhu, ker si tako jak. Sedaj pa lahko takoj neseš tu v hišo h gospe doktorjevi eno drevesce, kajti jaz težko stopam gor po stopnjicah.«

Kmalu je stal Ivan z božičnim drevcem pred blago, prijazno gospo. Vprašala ga je, če je Tinkov sin ali njegov sorodnik. Ko je Ivan rekel, da ne, ga je izpraševala gospa tako prijazno še naprej, da je postal čisto zaupljiv in domač. Povedal ji ni samo, da mu je atek padel na bojnem polju, in kako žalostno življenje imajo sedaj vsi doma, kako je postal Tinkov pomagač; temveč tudi, kako se veseli, da dobi njegov bratec božično drevesce, in da upa jutri prislужiti še nekaj krajcarjev, da kupi svečic in še kaj drugega. Ko Ivan konča, reče blaga gospa doktorjeva: »No, le pomagaj še naprej slabotnemu starčku; bratcu pa povej, da tudi njega obiše jutri Jezusček. Sedaj pa pojdi, da te Tinek ne bo predolgo časa čakal.

Ah, kako vesel je skočil Ivan po stopnjicah na cesto in kako marljivo je pomagal staremu Tinku do večera! S ponosom je nesel potem svoje pošteno prisluženo drevesce domov in povedal svoji mami, kaj se mu je pripetilo.

Drugega dne zvečer, na Sveti večer, je pa res obiskal Jezusček ubogo družino. Dobra gospa doktorjeva je poslala precejšnjo košaro, naloženo z vsakovrstnimi jedili, pecivom, lučkami in malimi darovi. Otroka sta bila zelo vesela. Mači pa se je zahvalila s solzo v očesu ljubemu Bogu, da je pripravil njeni družini po njenem vrlem sinku tako božično veselje.

J. C.

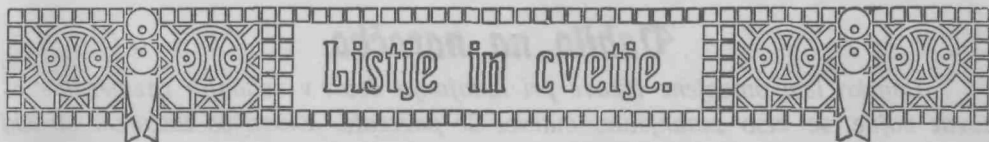

Zabavni dogodki iz minulosti.

Po raznih virih nabrala Gnjevoš in Internus.

18. Odločilen vzrok.

Peter Veliki je bil nekega dne v senatu nenavadno razburjen radi premnogih tatvin, ki so se mu naznanile. »Zapišite«, zapove kancelarju Jagušinskyju, »kdorkoli ukrade le vrednost ene vrvice, bo obešen brez usmiljenja!« Kancelar se glasno zasmije: »Ako hoče Vaše veličanstvo ostati car brez podložnikov, naj se to takoj zgodi.« Zdad se zasmije tudi Peter in — reč je ostala, kakor je bila.

Zakaj?

22. Zakaj pravi katekizem, da moramo hrepeneti po krščanski popolnosti? Morda bi kdo mislil, da bi bilo bolje rečeno: doseči ali pridobiti krščansko popolnost. Pa se jako moti, kdor tako misli. Kajti popolnosti v vsem obsegu si ne more nihče pridobiti: nihče ni tako dober, da bi ne mogel biti še boljši, in nihče ni tako svet, da bi ne mogel postati še svetejši. Torej je res vsa naša popolnost v tem, da hrepenimo po krščanski popolnosti, t. j. da si resno prizadevamo, da Boga vedno bolj ljubimo in zato opravljamo vsako delo kar najbolje mogoče.

Modrost v pogovorih, domačih in tujih.

Hvaležnost.

Hvaležnost dobroto razveseli. — Hvaležnost je dobroti najljubše vračilo.

Hvaležnost se povsod prikupi, nehvaležnost se vsakemu stadi.

Hvaležnost je redko sejana.

Hvaležnost in pšenica uspeva le na dobrih tleh.

Hvaležnost je cvetica, ki ji listki hitro ovené.

Če koga na hrbtu neseš do Rima, pa ga pred mestom trdo na tla postaviš, je pozabljena vsa hvaležnost.

Hvaliti.

Vsakdo hvali svoje blago (svoje delo, svoje rokodelstvo).

Vsakdo hvali to, kar je njemu ljubó.

Veliko reči se hvali, ki niso hvale vredne.

Kar eden hvali, to drugi graja.

Kdor vse hvali, ni nič pohvalil.

Hvali, pa ne prehváli!

Tuje kraje hvalimo, a doma ostanimo.

Mnogi hvalijo stari svet, pa tako žive, kakor je novemu všeč.

Navzoče je treba tako hvaliti, da ne navzoči ne dobé madežev.

Ki te hvali, te misli prevariti.

Hvaliti in ponujati je podlaga kupčiji. —